

ъ горахъ Лыванськихъ.

I.

Зимою.

—Мамо-голубко! ишла я горою,—
Снигу неначе ѹ нема;
Сонце такъ грѣе, квитки розцвитають...
Мамо! скинчылась зима!...

—Доню! ты певне когось покохала!
Въ насъ бо и холодъ, и лютъ,
Тилькы у тебе вже лито на серци,—
Тамъ то и квиты цвитутъ!

II.

В-л и т и ю.

Скалы... Кедры... Скоро ѹ вечиръ.
Я смутна стою.
Вѣтъся стежка... Охъ, чы йтыме жъ
Той, кого люблю?...

Тинь въ долынахъ... Верхогир'я
Наче золоте...
Гасне сонце, тоне въ мори...
Любый! де жъ ты?... де?...

Впала ничъ... Шакалы выуть...
Витеръ... Мовъ зима!
Я вси очи проглядила—
Мылого нема!

1897.

амотою на чужыни.

I.

Рхъ, арабськи фоліянты!
Вже не сыла васъ чытаты,
Бо роскунувсь садъ запашный
Пидъ викномъ моей хаты.

Пидведу видъ книжки очи,—
Пидъ викномъ ростуть бананы,
Шелестять высоки пальмы,
Мирты, фигы и платаны.

Йе й мыгдалъ ясно-зеленый,
Йесть и сывая маслына,
И акація рожева,
И смолыстая кедрына.

Пидійду я до виконця,—
Пахнуть рожи й базылыкы,
Туберозы и фіялкы,
Й наркотычній гвоздыкы.

И нудьга, немовъ гадюка,
Обгортается кругъ серця...
Самъ не знаю, звидкы смутокъ
И куды жъ то серце рвется?...

II.

Ни, я знаю, чомъ нудьгую,
Ни, я знаю, звидкы сумъ:
То розлука, зла гадюка,
Вся прычына чорныхъ думъ,

Де вы, де вы, мыли другы?
Чомъ теперь васъ тутъ нема?...
А безъ васъ роскишный пивдень
За-для мене, мовъ тюрма.

III.

Немовъ дви крапли въ бурнимъ мори,
Мы въ Сиріі зустрілись;
Ударила новитня хвилья—
На-вики розлучылысь.

Та й знову самъ я на чужыни...
Не зійдемось николы...
Все ные серце... Въ грудяхъ важко...
Охъ, доле!... доле!... доле!...

IV.

Бувае иноди, що сонце кыне проминь
Въ пидземную хатыну,
Та ледве розжene холодну мокру сутинь—
И щезне за хвилыну.

Тоди въ темныцю зновъ насуне щось имлысте,
Бруднее, непрозоре...
Отакъ теперь безъ васъ себе я почуваю
Кохани, ясни зори!

Сирійская весна... на двори жаръ палючый...
Душа жъ прымерзла, стогне...
Склызыкая тэмрыва налиплюеться въ очи...
Трепещуть нервы... Кровъ холоне...

V.

Горди пальмы... Думни лавры...
Манячлывый кыпарысъ...

Океанъ тропичныхъ квитивъ...
Ще й цвите цытрынныи лисъ...

Я хытнувсь, бо наче впывся
Зъ аромату тыхъ квитокъ.
Ажъ погляну—коло пальмы
Простый жытній колосокъ.

— „Гей, земляче!“—шепче колось,
Похыльвшишь на стебло:
„Мы—чужи для съого раю,—
Шо жъ сюды насть прынесло?“

VI.

Знову серце заболило,
Зновъ у-щерь набигло горя...
Я пишовъ соби изъ миста
На безлюдный беригъ моря.

Писочаная ривнына...
Море жъ—гребни голубіи.
Пина бъеться въ побережжя...
Витерецъ изъ моря віе.

Задывывся я на море,
Хвыли плещуться объ ногы;—
Ихъ глухее воркотиня
Заколысуе тривогы.

Сонце граеться у водахъ,
Въ тому срибли та крыштали.
Въ цилимъ мори—щаствия радистъ,—
Росплывлысь мои печали.

1898.

Передсмертни мелодії.

I.

Дывувала зіма,
Чомъ се тають сніги
Чомъ льоди присли осі
На широкій риці.
Ів. Франко.

Дывувала зіма, дывувалася:
Де жъ то сила іи подивалася?
Ще не втшылсь вітри студенії,
А луки розквітають зеленії!

Дывувала й земля, дывувалася,
Звидки сили такои набралася:
Вильно дыхає грудьми роскритими,
И поля одягаються квітами.

Тильки я ни на що не дывуюся,
Бо для мене зіма не мынулася:
Я вдыхаю не радисть весняную,
А холодную смерть невблаганую.

II.

По бури.

Теплый гримъ... Цвітуча вишня
П'є медову росу...
Я пиднявъ листокъ посохлый
И задумавшись грызу.

Все свиже!... Зъ грому-бури
Обновылася земля...
А на-вики помертвила
Тильки ты, душа моя?

III.

Стою я въ весняному гаи...
Фіялки, фіялки навкругъ...
Боюся ступаты, щобъ ихъ не топтаты,
А втиха захоплюе духъ.

И вирьтесь: я ожываю,
У грудяхъ нова течія...
Та марніи мрії, порожни надії!
Уже перетлило жыття.

И я—мовъ торишнее лыстя,
Що греться сонцемъ яркымъ:
На сонци печеться, до сонця сміеться,
Ажъ докы зитліе зовсімъ.

IV.

По писку по золотому
Ллеться срибная вода:
Плеще, граеться на ньому
И грудыма прыпада.

Ныжче-ныжче гнеться гилля
У плакучои вербы:
„Тамъ—справляеться весилля,
Я—зсыхаюсь одъ журбы”...

V.

Я й не жалую, що кыну свитъ отсей,
Бо не кыну дорогыхъ мени людей,—
Розиллюсь по всій прыроди:

Въ любій, сонячній погоди,
Въ срибныхъ водахъ, у лискахъ,
У квіткахъ.

Невидимо я полыну по земли
Тыхымъ вітромъ по запашному зилли;
Ароматомъ, повнымъ чару,
Обійму тебе, мій царю,—
Горду голову твою
Оповью.

VI.

До Сирії.

Мене заколисавъ чудовий шумъ весняный;
Дримота набига и сонъ якысь коханый.
Надходыть полусмерть... О, свите! прощавай!
Прощай и Сиріе, мій мылый, гарний край!...

Свята моя землѣ, мій краю чаривлывый,
Ты—вичный спогадъ мій, въ тоби я бувъ щаслывый...
Тебе я бачу зновъ у передсмертнимъ сни,
И бедуинськія я чую зновъ писни.

1900.

